

Ana García-Sinertiz*
Jordi Labanda

Tot per
la fama!

Estrella Polar

Tot per la fama!

Ana García-Sinert*
*Jordi Labanda

Estrella Polar

© del text: 2015, Ana García-Siñeriz Alonso
© de les il·lustracions d'interior i coberta: 2015, Jordi Labanda
© de la traducció: 2015, Iolanda López Vivancos
© Editorial Planeta, S.A., 2015
© de les característiques d'aquesta edició: 2015, Grup Editorial 62, s.l.u.
Estrella Polar, Pedro i Pons, 9-11, 08034 Barcelona
www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat
Disseny de la coberta i maquetació: Kim Amate
Primera edició: gener del 2015
ISBN: 978-84-9057-666-3
Dipòsit legal: B. 26.555-2014
Imprès a Liberdúplex
Imprès a Espanya – *Printed in Spain*

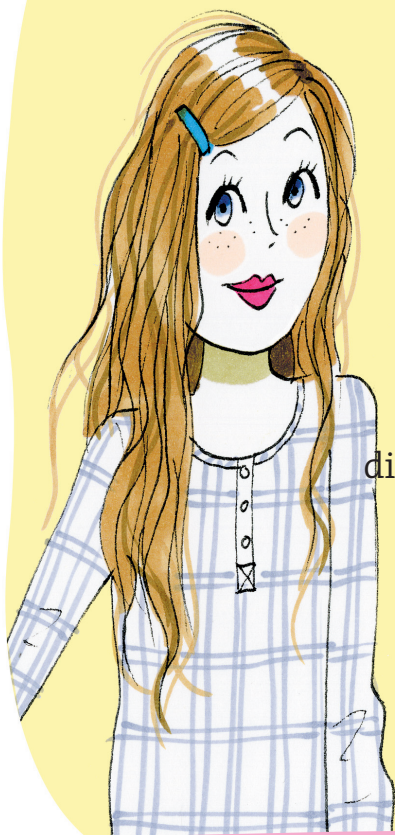
El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre és cent per cent lliure de clor i està qualificat com a paper ecològic.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

La Liseta vol ser famosa

Res no
m'agrada més que
els dissabtes!

Tot un cap de setmana
per endavant, el
diumenge impeditint l'ar-
ribada del dilluns,
en Nic fora de casa
amb el seu equip d'es-
port, la mare al
mercat Bio amb els
seus tomàquets

ecològics i la Kira i jo amb una única obligació: un llarguíssim passeig. Estava disfrutant del meu matí de dissabte quan...

—ZOÈÈÈÈÈÈÈÈÈÈÈÈÈÈÈÈÈÈÈÈÈÈ!!!

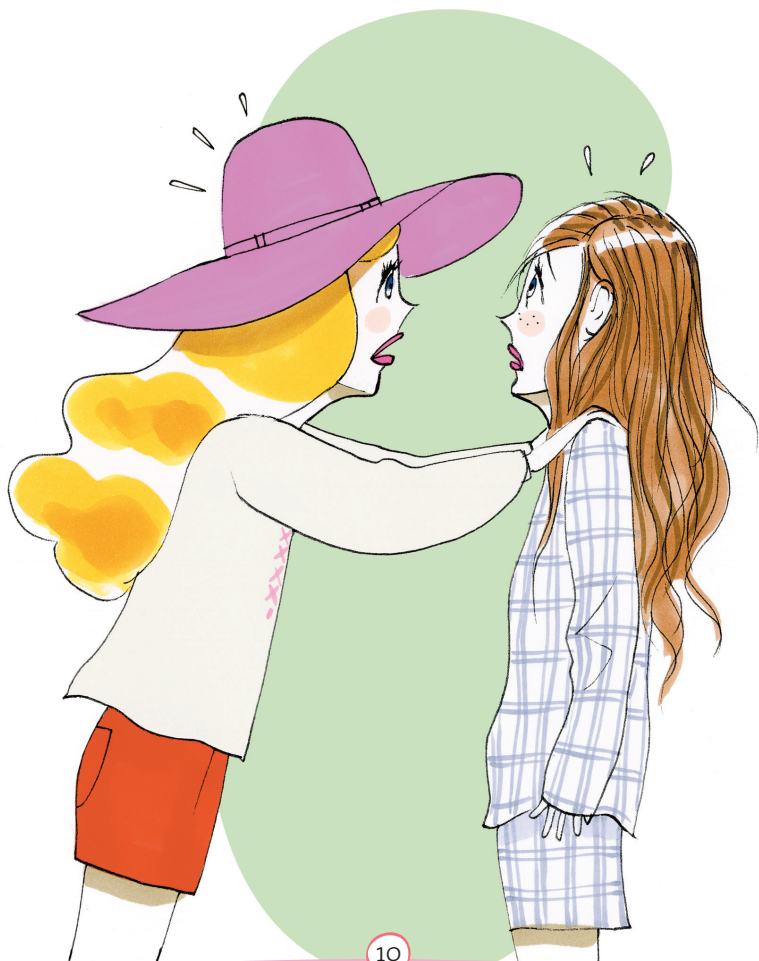
Aquell crit tan potent podia pertànyer, en primer lloc, a una veuarra: la del meu germà Nic (però era impossible, tenia final de lliga escolar)..., per tant, només quedava la segona opció: la meva amiga Liseta, en un terrible estat de nerviosisme i excitació. I aquesta va ser l'opció correcta.

La Liseta va entrar a la meua habitació com un tren d'alta velocitat.

—NO ET CREURÀS EL QUE ACABO DE VEURE!!! —va exclamar, llençant per terra un peluix i fent fora la Kira, que es va apartar d'un bot abans que l'esclafés.

—Què has vist que és tan impressionant? —vaig preguntar—. Una **ONG** que regala bosses de Louis Pitton? Un llapis de llavis que dura trenta anys? Els **One Perfection** en bicicleta?

—**NOOOOOOO!!!!**—va cridar, fora de si—. Aixeca't, ho has de veure tu mateixa! És el millor que ens ha passat des que vam capturar el Fantasma Blanc! Des que vaig descobrir les cookies de xocolata! Des que la mare em va deixar (per fi!) pintar-me les ungles dels peus!

—OK, OK —li vaig dir, i em vaig aixecar d'un salt. El meu dissabte se n'havia anat en orris! I la Liseta, a punt de patir un dels seus atacs...

La Kira m'esperava ja al costat de la porta, mentre la Liseta em llançava la roba sense combinar la samarreta amb els pantalons...

**Això sí que era
estar fora de si.**

—Vinga, Zoè, que no tenim tot el dia! —va exclamar, i va córrer cap al saló—. Hem de ser les primeres, abans que ho vegin... la Carla i la Marla.

—Dóna'm una pista —li vaig demanar mentre sortíem de casa a tota pastilla—. Està relacionat amb la roba?

—NO!! —va respondre accelerant el pas.

—Pentinats, maquillatge, perfums?

—NO!!

—Bosses, sabates, collarets o braçalets?

—NOOOOO!!

—Perruques, lloros, micròfons ocults, misteris?

La Liseta vol ser famosa

—QUE NO!

—Famosos, estrelles de cine, cantants?

La Liseta es va aturar en sec. I em va fer l'efecte que ho havia encertat, he, he. I havíem corregut més de dos quilòmetres en un temps rècord!

—És aquí? —vaig preguntar, estranyada.

La Liseta m'havia portat a la porta de l'escola!

Com a resposta, la Liseta em va assenyalar un cartell enganxat al costat de la reixa, tancada, perquè, com ja he dit abans, era dissabte; un dissabte que havia començat molt tranquil...

Però, de tranquil, res de res!

La Kira em va mirar amb ulls resignats. El passeig, a passeig.

—Mira! —va exclamar la Liseta, assenyalant-me el cartell—. LLEGEIX.

Si tens entre set i catorze anys, un grup d'amics divertits, ganes de ser famosos i una gran veu...

AVUI ESTÀS DE SORT, HE, HE!
ARRIBA EL GRAN CONCURS DE LA TELE!

Fes les proves DEMÀ a la teva escola i...
Converteix-te en una ESTRELLA de la música

YEAHHHH!!

PS: MOLT poques inscripcions...

Si hi voleu participar, afanyeu-vos!

Així doncs, era **ALLÒ**: la Liseta havia trobat la manera de fer-se famosa!

—Doncs sí, ho tinc **TOT**: els amics, les ganes i la veu...

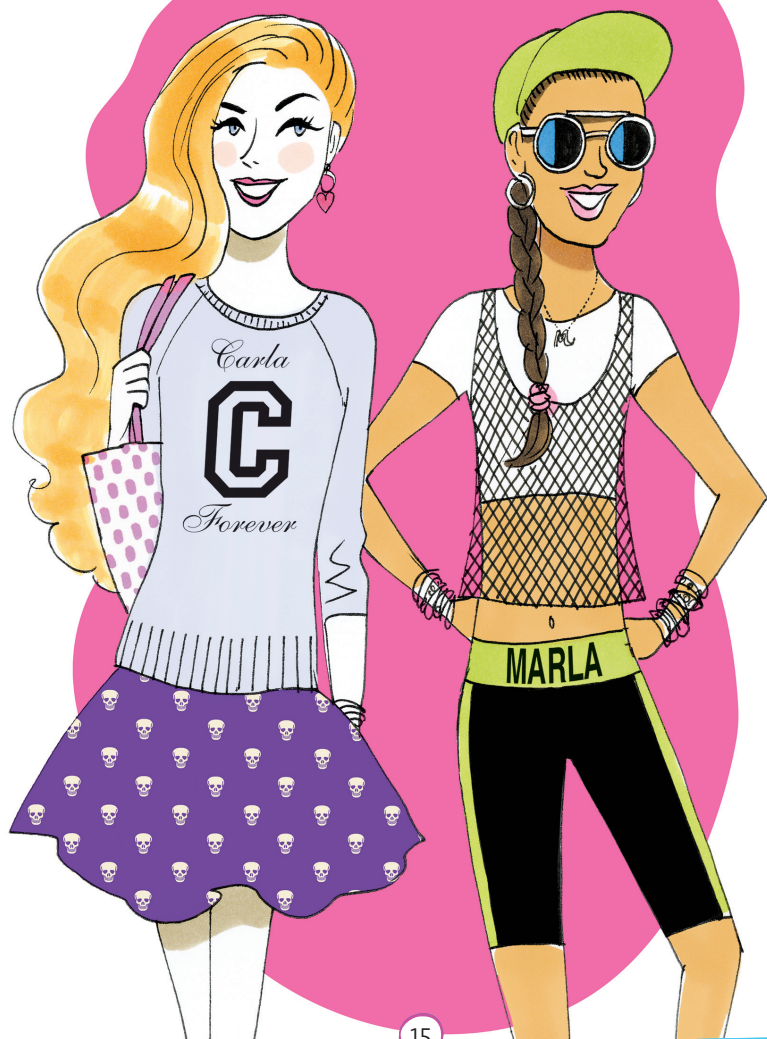
—LA VEUARRA! —va dir una, ehem, veuarra darrere nostre. Les notícies volaven! Eren la Carla i la Marla... com mosques al voltant de la mel...

—Quina casualitat —va assenyalar la Carla—. Nosaltres també tenim tots els requisits, oi, Marla?

—Doncs **SÍ** —va afirmar la Marla, mirant-nos desafiadora—. I sobretot el de **LA VEU**, oi, Carla?

I va començar a cantar a plens pulmons, com un gat a qui li han trepitjat la cua, però ben trepitjada.

—ok, ok —la va tallar la Carla, mentre es tapava visiblement les orelles—. Ja n'hi ha prou. Sembla que com a cantant heavy no tens preu.

La Liseta i jo ens vam mirar, però no vam badar boca.

—Bé, parelleta de margis —la Carla no desaprofitava l'ocasió per fer-nos empipar—, ens en anem a assajar, que la Marla encara ha d'afinar una mica... **CIAO!**

La Liseta semblava un globus a punt d'esclatar... tot i que no ho va fer fins que les dues pestíferes amigues van tombar la cantonada de l'escola.

—**NO puc amb elles!!** —va explotar—. Per què no ens deixen en pau?

Vaig intentar tranquil·litzar la Liseta.

—Has d'entendre que elles també tenen dret a presentar-s'hi... —les vaig justificar—. I, a més, la Marla canta tan malament que no crec que tinguin gaires oportunitats, no t'ho sembla?

—És clar que sí que hi tenen dret! —va reconèixer la Liseta—, però no sé per què sospito que faran servir un dels seus truquets per quedar per sobre de la resta...

Cantar fatal no és cap problema per convertir-te en un cantant famós... En conec **MILERS!**

En això tenia raó. I també era cert que la Marla i la Carla no sempre jugaven net. Però si la Liseta es volia presentar al concurs, primer haviem de convèncer la resta de la Banda, i això no seria gens fàcil. Sobretot, coneixent l'Àlex.

—Zoè, sisplau, sisplau... Ens hem d'anar a apuntar **ARA!** —em va apressar—. No fos cas que ens quedéssim fora... Ho diu el cartell: Molt poques inscripcions.

—Ja, però que l'Àlex i en Marc acceptin de participar a **Operació Veuarra** —vaig assenyalar—, no ho veig gens fàcil...

La Liseta em va aferrar el braç i em va arrossegar amb ella. Tot i que no havia dit res, sabia on em portava: a buscar en Marc i l'Àlex per mirar de convence'ls perquè ens presentéssim al concurs.

Tenia la mirada fixa en el camí. I podia imaginar-me fàcilment què estava pensant: ja es veia triomfadora, sortint d'un hotel luxós en limusina, vestida de llarg, amb dissenys exclusius, i convertida en la cantant estrella d'un nou grup de fama **MUNDIAL**...

LA BANDA
DE LA
LISETA!

